

Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG
13-11-52

KUIFJE

46

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

ZOEKT U EEN PLAATSJE, MIJNHEER? HIER IS ER EENTJE VRIJ!

Wil je gezond zijn

een KRIEK

Waar gaan we naartoe?

WAT 'n droevige tijden beleven we toch, jammerde op zekere dag een Spaanse edelman in aanwezigheid van Pieter d'Alcantara. Waar gaan we naartoe ?...

— Waar we naartoe gaan ? antwoordde Pieter d'Alcantara. Dat kan ik je niet voorspellen, en daar bekommer ik me ook niet om. Wat me het meest interesseert, is te weten wat er van mij geworden zal.

— Die onverschilligheid schijnt erg egoïstisch, señor, antwoordde de edelman.

— Dan is u verkeerd, señor. Ik zal je zelfs verklappen dat ik een plan gemaakt heb om de wereld te hervormen !

— Ha, dat interesseert me. Laat eens horen !

— Ik ben reeds bezig mezelve te hervormen, en wanneer u mijn voorbeeld wil volgen, dan zullen we reeds met z'n tweeën zijn !...

★

Mensen die steeds de mond vol hebben over hervormen en verbeteren, mogen we maar eerst geloven, wanneer ze zelf het goed voorbeeld geven.

Wanneer wij spreken over idealen, moeten we ook beginnen met die te beleven, indien we ze in werkelijkheid willen omzetten, en indien we willen dat de mensen ons zouden geloven.

Is dat niet zo ?

Kuifje

BRIEVENBUS

Volgende lezers wonnen een mooi boek met onze vraag « DE IDEALE LERAAR » van onze rubriek « Jullie krijgen het woord » en worden verzocht hun volledig adres spoedig over te maken opdat we hun geschenk zouden kunnen opsturen :

Jan Geysen van Kalmthout; **Ant. Goris** van Berchem/Antwerpen; **August Bogaerts** van Assebroek; **Philemon Coosemans** van Kapelle op den Bos; **Hendrik Rom** van Leuven; **Raymond Raemaeckers** van Deurne en **Francine Meurrens**, die in Duitsland verblijft.

Theo Claessens, Steenw. op Mechelen, 8, Willebroek, prov. Antwerpen, zou willen corresponderen met een Hollandse Kuifjeslezer van 12 tot 14 jaar, die postzegels verzamelt. Men schrijve hem rechtstreeks.

Harry Mommers, Heerlen. — Hartelijk welkom in onze Kuifjes Club. Heb je de postzegels reeds ontvangen ? Ik hoop dat je ze nog niet bezat. Anders kun je ze misschien ruilen ? Met mijn beste groeten.

Fr. Van den Broeck, Sterrebeek. — Je zou me eerst moeten laten weten over welk projectieapparaat je nu beschikt. Beste dank voor de mopjes.

Marcel Hans, Hoeilaart. — Ik kan je aanvraag jammer genoeg niet opnemen. Je gedichtje vond ik leuk. Met mijn beste groeten.

JE ZIET ER KEURIG UIT

met de
KUIFJESPET
uit
bruin - grijs - of blauw
laken.
Overal verkrijgbaar :
65 frs.
★
OPGELET !
Voor iedere pet die je koopt ten kantore van ons blad, krijg je **15 Kuifje's Punten !**

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit :* Lombardstr., 24, Brussel. — P.Ch.R. : 1909.16 — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc. — Gedrukt in helio door : De Drukk C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.
KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334 - Abonnementsprijs : fl. 4 per kwartaal.

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

Admiraal Piet Hein heeft de Zilvervloot aangevallen. De Spaanse bevelhebber verliet zijn schip en zocht zijn heil in de vlucht. De Hollanders zetten de Spanjaarden na...

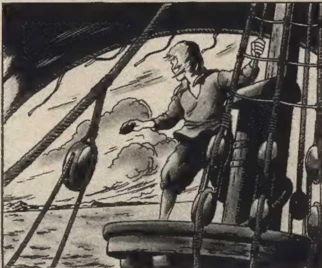

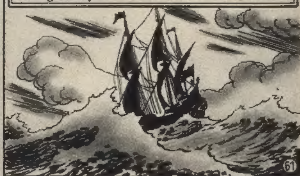

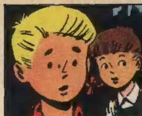
HET ZILVER WORDT NAGETELD. DE BUIT HEEFT EEN WAARDE VAN 177.000 POND. DAN MOET ER AAN DE TERUGREIS GEDACHT WORDEN, WANT ER ZOUDEN VIJANDELIJKE SCHEPEN IN DEZE WATEREN KUNNEN VERSCHIJNEN. DE BESCHADIGDE BOTEN WORDEN OPGEKALFATERD EN HET ZILVER IN DE RUIMEN GELADEN. OP 17 SEPTEMBER WORDT DE TERUGREIS AANGEVAT...

(Wordt voortgezet.)

De Chinees met de rode mantel

De zoon van Raveschot werd ontvoerd en Rik en Rita, die de bandiet gezien hebben en een telefoongesprek afluisterden, trachten uit te vissen waar de schurk verblijft...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

(Wordt voortgezet.)

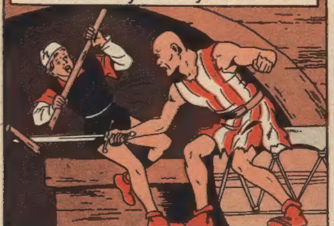
Thyl Ulenspiegel

De piraten hebben het Spaans galjoen geramd. De Geuzen profiteren hiervan om een van de piratenschepen buit te maken...

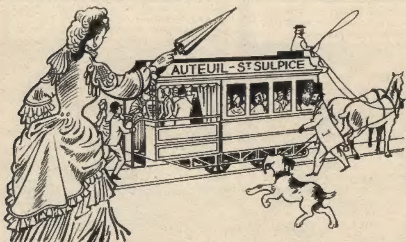
(Wordt voortgezet.)

De Geschiedenis van de Tram

IN het jaar 1670 besloot de directie van de mijnen van Newcastle (Engeland) van de mijn naar de haven houten planken te laten leggen, waarover de karren geladen met steenkool, gemakkelijker en vlugger zouden kunnen rijden. Het woord « tramway » of plankenweg was geboren. Wij gebruiken dit woord nog, maar de Angel-Saksers noemen hun tram thans meestal « streetcar ».

In 1821 reed de eerste reizigerstrein van Gloucester naar Cheltenham over gietijzeren platen. Onnodig te zeggen dat het een paardentram was ! Langzamerhand zag men in, dat een plaat toch niet alles was en men voorzag ze van een opstaande kant. Even later kreeg ze twee opstaande kanten; dat zijn de rails of de sporen die we thans nog kennen.

DE tramways zagen het levenslicht in Groot-Brittannië, doch hadden het meest succes in de Verenigde Staten, waar de steden met hun breed, rechthoekig stratencomplex er zich beter toe leenden.

Om een vracht van één ton te bewegen op een steenweg, heeft men een trekkracht van 30 kg. nodig, op een goed aangelegde, gladde weg slechts 20 kg. en over rails 8 kg. Dit verklaart duidelijk het succes van de tram. Vooral de reizigers waren er mee in hun nopjes omdat ze zo zacht reden en niet door elkaar geschokt werden als in een postkoets. Weldra zag men in alle Europese steden trams van diverse vormen en kleuren.

DAN kwam de tijd dat men er aan denken moest de paarden door machines te vervangen. In Amerika vond het kabelspoor ingang. Een stalen kabel liep onder de grond en werd bewogen door een stoomcentrale. Onder de tram hing een toestel dat, al naar gelang de manoeuvres van de trambestuurder, de kabel aantrok of losliet. Te San Francisco kan men deze « cable-car » nog bewonderen. Telkens een stadsautoriteit er over spreekt, die ouderwetse tram te laten vervangen door een modern verkeersmiddel, gaat er een storm van verontwaardiging op, want die inwoners van San Francisco houden aan hun goeie, ouwe trams en de toeristen vinden ze reuzeleuk.

DAN kwam de stoomtram. Zo wat in alle steden hoorde men z'n gehijg, gepuf en langgerekt gefluit. Net als de treinen konden ze veel reizigers meenemen. In de Kempen zijn er dorpen waar deze lange, puffende stoomtram nog niet lang verdwenen is. Kennen jullie streken waar hij nog regelmatig verschijnt ?

IN Parijs zag men een tram die voortbewogen werd door geperste lucht, systeem Mekarski en in Chicago deed men proefnemingen met een tram, uitgerust met een ammoniakmotor. Dan kwam de explosiemotor en meteen het idee gas als brandstof voor de trams te gebruiken. Trams, uitgerust met een gasmotor Otto, lopen er in Dresden, Dessau en Blackpool en ze werden beproefd op de lijn La Villette-Nation, in Parijs.

DE eerste electrische trein was de Lilliputtrein van Siemens, de grote attractie van de Nijverheidstentoonstelling van Berlijn in 1879. Gezien het groot succes en de ervaringen tijdens de tentoonstelling met deze trein opgedaan, reden in Berlijn weldra de eerste electrische trams. In de loop van de volgende jaren beproefde men overal nieuwigheden en trachtte men de stroomtransmissie te verbeteren. Eerst kwam de dubbele geleider in buizen, die in de straten gespannen werden, later de draad die contact gaf op de rails. De accumulator Planté opende nieuwe horizonnen. De tramways met accumulators werden voor het eerst beproefd in Parijs in 1881, doch de grootste uitbreiding kenden ze in Amerika. Ook hier behaalde de enkele draad na een paar jaar de overhand, dank zij de inspanning en het talent van de Belg Van de Poele, de man die het Amerikaans tramnet organiseerde en in de States een groot prestige verwierf.

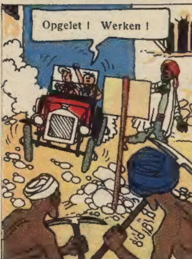
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

Met de dollars van Sjock Sjeek schaffen onze vrienden zich het nodige aan voor de gevaarlijke reis naar Gilgit. Ze veronderstellen dat Blitz hun vriend Hadji naar deze geheimzinnige stad in K a s j m i r heeft meegesleurd. Lode besluit een tweedehandse wagen te kopen. Daarmee zouden ze hun doel spoedig bereiken...

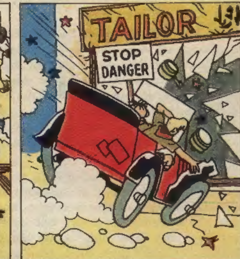

Onze vrienden betalen de schade. Met hun karretje kunnen ze echter niet meer verder. Ze zouden het vliegtuig kunnen nemen, dat hen tot op een honderdtal kilometer v a n de stad zou brengen, maar... daarna ? O, we zullen wel zien hoe we verder geraken, zei Lode ! Zo stappen onze vrienden naar het klein vliegveld...

(Wordt voortgezet.)

TEXAS SLIM

ROMAN VAN MARCEL ARTIGUES — ILLUSTRATIES VAN PAUL CUVELIER

Koen is getuige geweest van de moord op de oude cow-boy Stroom Arrowhead. Van O'Morrigan verneemt Koen, dat de cow-boy behoorde tot de veteranen van de Old Fellows Ranch en een vriend was van Texas Slim. Met deze laatste en met de politie vocht hij tegen de geheimzinnige bende die een petroleumreservoir in brand stak...

DE KLANT MET DE MISVORMDE HAND

O' MORRIGAN keek met z'n blauwe ogen eerst naar Koen, dan naar tante Jeanne en zei eenvoudig :

— Je neef is een toffe jongen, miss Hermans !

— Het is een beste jongen, gaf ze toe met een gedwongen glimlachje. Indien hij niet zo dweepte met alle dingen van de Far West en geen neiging had om aan de hals te vliegen van mensen die zich laten vermoorden...

Het tragisch einde van Stroom Arrowhead had bij haar een gevoelige snaar getroffen, doch het was duidelijk dat ze enige wrok koesterde tegenover diegene, die ze daareven voor « oude Janklaas » gescholden had, omdat hij de knaap voor wie ze materieel en vooral moreel verantwoordelijk was, in moeilijkheden had gebracht.

— Gelukkig zal alles nu spoedig gedaan zijn, dacht ze. Koen had de luitenant alles verteld wat hij over die vreselijke moord wist, d.w.z. helemaal niets ! Het overige ging hem niet meer aan, zomin als zijn tante die, tegen wil en dank, mee in het avontuur gesleurd was. De politie moest het mysterie maar ophelderen, of ten minste trachten zulks te doen.

Na een vluchtig onderzoek van het lichaam, had de wetsdokter vastgesteld, dat de dood van Stroom veroorzaakt was door een messteek in de hartstreek.

— Een waarheid als een koe, bromde O' Morrigan, maar dat wisten we reeds. Over het verslag van de specialist, met het onderzoek van de sporen belast, was hij al evenmin tevreden. Er was eenvoudig vastgesteld dat het wapen absoluut geen vingerafdrukken vertoonde. Het wapen zelf zag men overal en men kon het in de eerste de beste drugstore kopen, zodat ook dit geen enkele vingeraanwijzing gaf omtrent de persoonlijkheid van de bezitter ervan.

— Het begint waarachtig goed, gromde O' Morrigan, terwijl hij met gretige tanden op zijn sigaar kauwde. Dan richtte hij zich tot Koen en zei op zachtere toon :

— Jullie zijn vrij. Ondanks dit ontmoedigend begin, herhaal ik plechtig, dat alles in het werk zal worden gesteld om de moordenaar van die arme cow-boy te vinden en te straffen.

De schaduw van een weemoedige droom

Hij was belast met het innen van een wissel van 3.000 dollar...

vloog over zijn vierkant gezicht : die arme, ouwe Stroom wiens laatste woord en laatste gedachte zijn geliefde boss, Texas Slim golden en ook jou, boy. Hij kende je nauwelijks, maar vond je sympathiek. Als een laatste opwelling van vriendschap schonk hij je wat in zijn ogen het meeste waarde bezat... Ik zie niet in waarom zijn laatste wens niet nauwgezet zou geëerbiedigd worden. Voor het ogenblik zijn het zadel en de trouwe bronk, die het droeg, in de bewaarplaats. We moeten nog even kijken of er op het paard van Stroom, dat op enkele meter van zijn meester stond toen het gebeurde, geen afdrukken staan die op dat noodlottig mes ontbreken. Het is niet zeer waarschijnlijk. De moordenaar kende zijn vak en liet geen spoor na, dat tot zijn ontdekking zou kunnen leiden. Ik veronderstel, dat ik je het zadel vlug zal kunnen overhandigen. Als enige familie had Stroom waarschijnlijk slechts zijn boss en de kameraden van de Old Fellows Ranch, zodat de erfgenamen het je niet kunnen betwisten.

Op het ogenblik dat O' Morrigan de jongen de hand tot afscheid wou reiken, trad Joyce, een van zijn inspecteurs, binnen. Hij wenste het resultaat van zijn onderzoek, in recordtempo in de stad verricht, mee te delen.

— Stroom Arrowhead, zo begon Joyce, was door Texas Slim belast met het innen van een wissel van drie duizend dollar op de Brotherly Bank, het bedrag van een verkoop van vee. Ik geloof dat Texas Slim het prettig vond zijn cow-boy deze kleine uitstap te bezorgen. Zelfs de prairieratten die het innigst gehecht zijn aan hun werk, wensen er nu en dan uit te vliegen. Stroom kwam dus te paard naar hier. Hij zou zich liever laten aan stukken hakken dan een ander vervoermiddel te gebruiken ! Hij kwam te laat in San Antonio toe om nog naar de bank te gaan. Hij huurde een kamer in Blue Paradise, een klein, stil hotel van de El Alamostreet, uitgebaat door miss Elisa Carpenter. Miss Carpenter maakt voor haar klanten heerlijke kip, warme taart, hesp met tomatensaus en nog andere Texasspecialiteiten zo fijn gereed, dat ze zelfs de engeltjes die in het blauw op haar uithangbord geschilderd staan, tot gulzigheid verleiden zou.

Stroom Arrowhead heeft zich deze gastronomische geneugten gegund. Hij is heel vroeg naar bed gegaan, ongetwijfeld met een zware maag ten gevolge van het overvloedig maal en de lekkere wijn waaraan hij niet gewoon was. Daarom wellicht stond hij abnormaal laat op voor een kerel die de gewoonte heeft uit de veren te komen bij het eerste haangekraai om de opgaande zon te kunnen begroeten.

Het was vijftien minuten voor tien uur, toen hij over de drempel van de Brotherly Bank schreed. Hij trok daar zijn wissel in biljetten van duizend dollar. Hij stak ze niet in zijn portefeuille maar — naar oud gebruik — in een lederen zakje dat aan een veter op zijn borst hing; hetzelfde zakje, dat wij leeg terugvonden.

De telefoon rinkelde. O' Morrigan nam de hoorn en luisterde. Toen het gesprek beëindigd was, zei hij :

— Het was Wickham die ik met Huddleston naar Black Gold City zond. Hij roept me naar ginder, voegde hij er met blinkende ogen en opeengeklemde tanden aan toe. Ze konden het vuur overmeesteren door het met nitroglycerine, waarvan de directie een lading ontvangen had, te bestrijden. Er zijn vijf doden en verder gewonden. Wickham voegde er reeds aan toe, dat hij noch zijn collega van de daders enig spoor gevonden hebben. Het is om razend te worden. Wickham en Huddlestone, met wie ik vertrekken moest op het ogenblik dat men me de moord op Arrowhead meldde, behoren nochtans tot de beste speurders van de Brigade.

Van woede had O' Morrigan een stuk van zijn sigaar gebeten en gooide de resten in de asbak. Dan zei hij tot Joyce, die geluisterd had en tekenen vertoonde van woede en verslagenheid :

— Keren we terug tot jouw zaak, Joyce, die bandieten geven me voor het ogenblik werk bij de vleet !

— Ik zei dus, antwoordde Joyce, dat Stroom Arrowhead van zijn geld werd beroofd. Diefstal is een aannemelijke reden voor een moord. Het slachtoffer had trouwens in het publiek gezegd waarom hij in San Antonio was. Men wist het ondermeer in Blue Paradise. Ik heb natuurlijk nagegaan of de moordenaar niet tussen de klanten van dit hotel-restaurant moest gezocht worden. Je weet zo goed als ik, dat we er nooit last mee hadden. Miss Carpenter sloeg de armen in de lucht toen ze de zaak vernam en verzekerde, dat ze voor de eerste maal in haar leven zo iets meemaakte, dat haar huis en kliëntele voorbeeldig waren, dat ze met haar eigen hoofd borg stond voor haar klanten, enz., enz. Een vluchtige ondervraging van de klanten en het personeel en het nazicht van de steekkaarten van de drie of vier mensen, die afgereisd waren, leverde niets interessants op.

Verder heb ik kunnen vaststellen dat Stroom Arrowhead, nadat hij van de bank kwam, een glas ging drinken in een cafeteria, gelegen op de weg waarlangs hij naar de Ranch wou terugkeren, dwars door de Zuidwestelijke voorsteden, de « Tarantula ». Aan de patroon, de barman en de drie of vier verbruikers, die er op dat ogenblik waren, heeft Stroom fier gezegd dat hij een sommetje geïnd had, dat het dagelijks menu van zijn vrienden op de hoeve erg zou verbeteren. Geloof me, chef, het gaat hier om de traditionele, lage roofmoord die volgens het klassieke scenario verloopt : het slachtoffer praat te veel, wekt de hebzucht van een kwibus op die hem volgt, in een eenzame hoek lokt, neerslaat en met de dollars gaat lopen.

— Weet je om welk uur Stroom Arrowhead de « Tarantula » verliet ? vroeg Koen plotseling aan Joyce.

— Heel juist zelfs. Precies om tien uur was dat !

— En tussen de klanten die je ondervroeg in dat café was er geen man van ongeveer dertig jaar, met een olijfkleurige tint, bijna zwart, die er uitzag als kwam hij van de Middellandse Zeekust, doch naar het Oosten toe, misschien van Syrië of Griekenland ? Hij droeg een kleine, bruine snor, was klein, tenger en twee vingers van zijn rechterhand ontbraken. Hij droeg een panamahoed met geel en zwart lint, een pak in shantoeng, zwart hemd, zwart en geel gestreepte das, zwarte damhertlederen schoenen.

— Een persoon die overeenkomt met je beschrijving heb ik zeker niet aangetroffen, zei Joyce. Hij was door deze onverwachte woordenvloed al even verrast als O' Morrigan en vroeg : Waar wil je heen, jongen ?

— Terwijl ik je rapport hoorde, herinnerde ik me plotseling dat ik enkele ogenblikken na tien uur (het had tien geslagen op de kerktoren van San Piririo) voorbij de « Tarantula » gekomen ben. De man die ik beschreef kwam uit het café, op de drempel bleef hij staan en stak een sigaret op. Het is daarom dat ik je vroeg of je die man ondervroeg, inspecteur. Hij beviel me niet. Op het ogenblik zelf, heb ik alleen maar gedacht dat het een onguur type was. Nu ik weet wat er nadien gebeurde, kan ik wel zeggen dat die man, toen hij de tegenovergestelde richting uitging als ik, de indruk verwekte een spoor te volgen...

— Je hebt je kijkers niet in je zak, jonge vriend ! Daar zijn twee goeie redenen voor : je leeftijd en het feit dat je sedert je aankomst op Amerikaanse bodem, je ogen groot open gezet hebt om toch maar niets van al dat nieuwe te laten ontsnappen. De beschrijving van die kerel zal dus wel kloppen. Je zou hem herkennen moest je hem ontmoeten, niet ?

(Wordt voortgezet.)

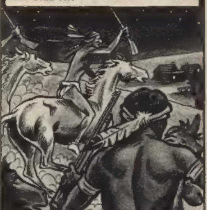
Een man met olijfkleurige tint, panamahoed en shantoeng-pak...

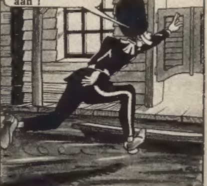
Victoria presenteert

AVONTUUR IN DE FAR-WEST

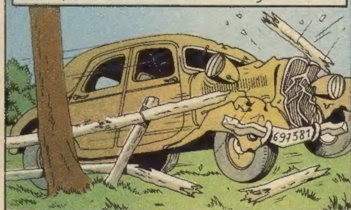

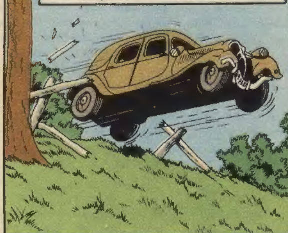
(Wordt voortgezet.)

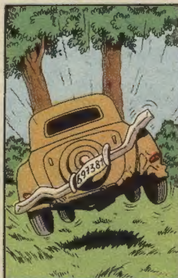
DE SCHAT VAN BEERSEL

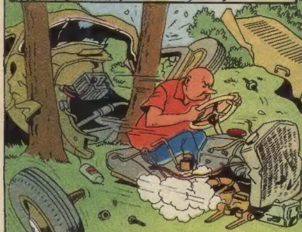
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Daar het onderzoek in het kasteel geen resultaat opleverde, besloot Lambik de politie te verwittigen. Maar onderweg...

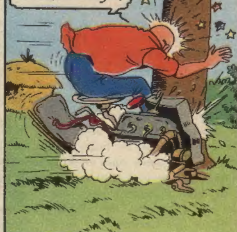

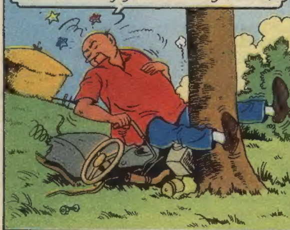

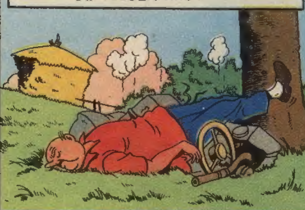

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

Kuifje en zijn vrienden zijn op weg naar de maan Ook de detectives zijn van de partij Professor Zonnebloem roept zijn vrienden naar boven...

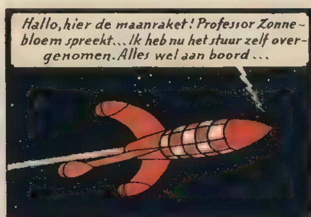

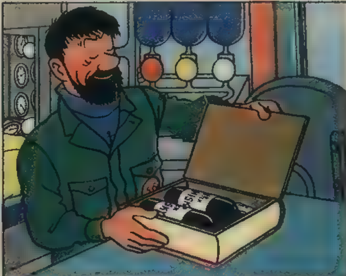

(Wordt voortgezet.)

Anne-Marie met de Brem

Ik zwierf gans de wereld rond, zo begon kapitein Le Goff zijn verhaal, ik heb heel wat galgentronies gezien en schurken die zelfs de strop niet waard waren doch, gelukkig, heb ik ook enkele goede, schone mensen ontmoet. En had ik hen niet ontmoet, met de mensheid-zoals-ze-is, zou ik me steeds hebben kunnen verzoenen, dank zij Anne-Marie-met-de-brem. Ja, het is een jeugdherinnering, maar de gebeurtenis staat me nog zo duidelijk voor de geest alsof het gisteren was...

Ik ben van Kerdobec, een van de meest armoedige, dorre streken van de Bretoense kust. In die tijd stonden er vijf of zes hutten, bewoond door zeer arme mensen. De grijsaards werkten zich krom op een stukje onvruchtbaar land, de grootmoeders zaten van 's morgens tot 's avonds achter het spinnewiel en de kinderen, in lompen gekleed, holden over de rotsen, op gevaar af in een ravijn te storten, en waagden zich in de kokende branding om een krab of een kreeft op te vissen. Alle gezonde vrouwen gingen in de stad uit werken, en de mannen waren kabeljauwvissers.

De oude Brigitte woonde nabij de top van de rots in een kleine hut, waarvan het lage dak als het ware een geheel vormde met de grond. Haar man was in Tonkin gevallen en haar beide zonen gingen naar de kelder tegen de kust van New Foundland. Zo bleef Brigitte alleen met haar kleinkind Anne-Marie. Het meisje was zo oud als ik, doch het leed had haar vroeg rijp gemaakt. De andere kinderen hielden haar steeds op afstand, en wellicht vond ze dat best, om het enige kleed dat ze bezat niet te scheuren. Ze ging ook nooit mee baden in de plassen zout water. Anne-Marie wist dat haar grootmoeder met haar spinnewiel en haar borduurwerk het dagelijks brood voor hen beiden moest verdienen, en dat was niet makkelijk ! Van 's morgens tot 's avonds zwierf Anne-Marie over het land om brem te plukken, die ze in bussels op haar schouders droeg en in een rotsspleet verborg. Brem was de enige brandstof die men zich in de oude hut veroorloven kon. De jongens spotten met het meisje en hadden haar de bijnaam Anne-Marie-met-de-brem gegeven.

Op een morgen in de maand October kwam Gélouan, de visser, naar de hut van Brigitte. Hij woonde enkele kilometer verder en was eigenaar van de krotwoning.

Ik speelde daar met enkele jongens; we wilden van op de rots een vlieger in zeildoek oplaten en we hoorden de barse stem van Gélouan :

— Moeder Brigitte, je houdt me voor de gek ! Het is de derde keer dat ik tot hier kom om de huur te innen, en iedere keer heb jij een goede reden om ze niet te betalen ! Eenmaal was het omdat de prijs van de wol met de helft gezakt was op de markt, de tweede keer omdat de dokter een medicijn had voorgeschreven voor Anne-Marie... Die komedie heeft nu lang genoeg geduurd ! Ik heb een goed hart, maar ik heb ook kinderen die moeten eten ! Le Gall heeft reeds lang een oogje op deze hut en hij wil me er eens zoveel huur voor betalen. Ik zou een dwaas zijn moest ik niet toeslaan ! Hou het je dus voor gezegd, indien ik morgenvroeg geen geld heb, laat ik je er uitgooien ! Ik heb daartoe het recht ! Verduiveld nog toe ! Een eigenaar heeft zowel recht op z'n centen als de kruidenier en de apotheker. M'n geld, of... er uit ! Dat is mijn laatste woord !

« M'n geld of... er uit ! »

Gélouan spuwde het zwarte sap van z'n pruim uit, sloeg de deur toe en ging met lenige stap weer naar huis...

Wij waren nog te jong om veel belang te stellen in zijn woorden en bedreigingen. Enkele uren later waren we het geheel vergeten en, rakkers als we waren, plaagden we Anne-Marie die weer met een mutsaard brem op de rug naar huis kwam. Haar ogen zagen rood alsof ze uien gepeld had, en haar neusje was verkleumd van de koude wind...

's Avonds overtrok de hemel plotseling. De meeuwen krijsten en doken als bezetenen met hun kop in de wind die angstwekkend huilde; het voorspel van de beruchte nachtevening-stormen. De zee rolde reusachtige golven met witte schuimranden aan en stortte ze in helse woede tegen de rotsen te pletter.

— Dat kan een beroerde nacht worden, zegden de schippers terwijl ze naar de wolken keken en de vochtige lucht opsnoven. Iedereen ging naar huis en sloot deuren en blinden. De kinderen sliepen met hun hoofd onder het oorkussen en de oudjes lieten de paternosterbollekes door hun knoestige hand glijden, terwijl ze luisterden naar het orkaan.

Te middernacht werd ik wakker door een abnormaal heen- en weer geloop. Ik kon enkele brokstukken van zinnen opvangen en zag een paar lantaarns als dwaallichten door de nacht dansen. Eindelijk begreep ik dat er een sloep in nood was en heel Kerdobec naar de rotsen liep om de doodstrijd van die waaghals bij te wonen. Weldra stond jong en oud met de oliejekker over de schouders

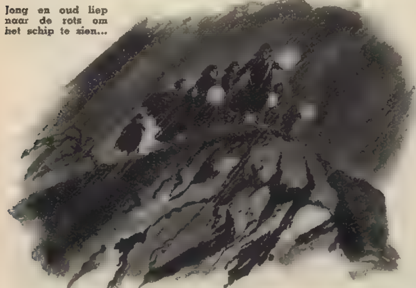
Verhaal van YVES DUVAL

Geïllustreerd door FRANS CRAENHALS

gegooid, op de rots. We moesten ons aan elkaar vastklemmen om niet door de stormwind omver gegooid te worden. Wie nooit de nachtelijke strijd van de zeeman tegen de ontketende natuur heeft meegemaakt, kan er de angstwekkende grootsheid niet van begrijpen.

— Ik zie de lichten niet meer, zei plotseling een vrouwenstem.

— Toch, kijk ! Kijk in de richting van m'n arm. Daar is het groene... en nu zie ik zelfs het rode licht ! Gélouan is een taaie zeebonk ! Ik zou haast zweren dat er nog een stuk zeil aan de mast zit. Het schijnt wel of de sloep komt steeds dichter naar de kust toe... Wanneer hij niet kan zwenken vóór hij aan de klippen komt, is hij verloren !

Jong en oud liep naar de rots om het schip te zien...

— Laten we allemaal met onze lantaarn zwaaien, zei de vrouw weer, misschien ziet hij die.

— Ach, hoe wil je dat hij dat flauwe lantaarnlicht doorheen de regengordijn zou zien ? Hier moest een vuurtoren staan. Ik heb het altijd gezegd. Maar, als je op de steun van de regering moet wachten...

We wachtten allen zwijgend op het ogenblik dat de lichten van de sloep voor goed in de golven zouden verdwijnen.

Plotseling drong, links en een beetje achter ons, een vuurgloed door de nacht. De vlammen laaiden hoger en hoger als een reusachtige vuurbaak.

— De hut van Brigitte staat in brand ! fluisterde een oudje en maakte vlug een kruisteken.

— Neen, de kleine Anne-Marie heeft haar brem ontstoken. De bussels zullen wel twintig minuten branden... het is haar hele wintervoorraad !

— Dat zou Gélouan kunnen redden. Hij is geen beginneling meer en nu zal hij dadelijk weten waar hij zich juist bevindt. Indien hij aan bakboord kan zwenken, gaat hij veilig voorbij de Palingenrots. Dan hoeft hij nog slechts de Grote Koningin te mijden en vandaar kan hij reeds de vuurtoren van Golardec zien. Die zal hem dan in veilige haven leiden...

— Kijk ! De sloep zwenkt ! De sloep zwenkt ! Neen, de vissen zullen de huid van de oude Gélouan niet krijgen deze nacht !

★

De volgende dag kwam visser Gélouan voor de vierde keer naar de hut waarin de oude Brigitte woonde, doch het was ditmaal niet om zijn huurgeld te eisen.

— Moeder Brigitte, wat je kleinkind deze nacht heeft gedaan was heel mooi. Men heeft me alles verteld... Toch wel, het was heel mooi. Zeg niet dat het heel natuurlijk was... Ze heeft me de huid gered en meteen m'n sloep en het brood voor m'n kinderen. Het was verduiveld mooi ! Jij bent toch voogd van het meisje ? Morgen ga ik naar de notaris in de stad en laat de hut en de grond op naam van Anne-Marie zetten... We zijn mensen, Brigitte ! Dat is de bruidschat van Anne-Marie...

DE KUIFJE'S BON

Op het jongste Voedingssalon stelden de Ets DUMONT Frères et Cie, van CHASSART, hun specerijen en azijnen **HORTON**, die voortaan een **KUIFJE's BON** dragen, in dit mooi kasteeltje ten toon

(Hartelijk dank aan de verzamelaar K.V.M. welke ons deze foto stuurde.)

★

VERGEET NIET

dat je de **KUIFJE'S BONS** op volgende producten kunt vinden :

★

VERSTROOIDEN !

We ontvingen deze week negen en twintig pakjes met **KUIFJE'S BONS** zonder naam of adres van afzender. Denken jullie daaraan wanneer jullie punten opsturen !

★

GESCHENKENLIJST

	Punten
1. Chromo's « REINAERT DE VOS », vijf reeksen (1-40, 41-80, 81-120, 121-160 en 161-196) **Per reeks**	60
2. Prentkaarten KUIFJE, vijf prachtige kleurprentkaarten ..... **Per reeks**	70
3. Briefpapier KUIFJE, vijf verschillende versieringen	80
4. KUIFJE's wimpel, drie kleuren, weerszijden bedrukt	100
5. KUIFJE's chromo's van de collectie « ZIEN en WETEN », reeksen van zes prachtige chromo's, groot formaat: Vliegtuigen. Reeksen 1.2. Luchtschepen Reeksen 1.2. Spoorwegen. Reeks 1. Marine Reeks 1. **Per reeks**	125
6. KUIFJE's portefeuille	200
7. KUIFJE's portefeuille, groot model	300
8. Bloc-notes KUIFJE	250
Bloc ter vervanging	50
9. KUIFJE's puzzle, in hout, standaard formaat, nieuw model ...	400
10. KUIFJE's puzzle, idem, groot formaat, nieuw model	500
11. Blokjesspel KUIFJE, nieuwe tekeningen	500

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

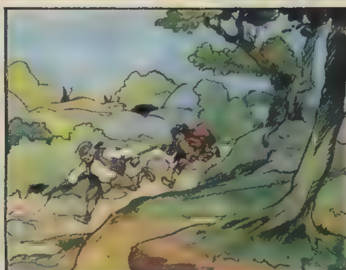
David Balfour was getuige van de moord op Colin Roy, de Rode Vos. Hij wordt er van verdacht een handlanger van de moordenaar te zijn en moet vluchten. Plotseling hoort hij een stem...

(Wordt voortgezet.)

De Goedroensage

TWEEDE VERVOLG

REEDS begon Herwig's rechtervleugel de Normandiers te verdringen, toen hij bemerkte dat om zijn hoofd pijlen gonsden en dat wapenmakkers vielen, een gevederde schacht in de rug. Op de duinkam achter hem waren Hardmoet's bogenaars geslopen, die uit het hoge helmriet zijn gelid in de rug bestookten. Met een vendel piekeniers sprong nu de Moering uit het gedrang, en, bukkend in hun schilden, kropen zij het stuivend duin langs om de bogenaars te omsingelen.

Het werd middag, nanoen en de Moering had de bogenaars nog niet omsingeld. Pijlen regenden moordend op Herwig en de zijnen, die streden, het stuifzand brandend in hun ogen, tegen een dubbel gelid.

Tegen de avond was de wind gevallen; een lauwe motregen streek over de duinen neer, de schemering vervroegend. En om der duisternis wille werd de strijd gestaakt. De Normandiërs trokken zich in slagorde achter het duin terug, en stelden een levender wal van schilden rondom de vrouwentent op; Herwig en de Moering bij hun schepen, wachtten met ongeduld de dageraad af.

Doch aan de overzijde van het eiland, in het kamp der Normandiërs werd niet gewacht. Tenten werden opgerold, vaten en scheepstuig aan boord geladen. Hardmoet's stem klonk dof en manend door de duisternis :

— Stil ginds bij de schepen ! Nu een overval en wij zijn verloren... Alhier ! Het vrouwvolk aan boord ! Stil, bij mijn zwaard ! De trossen los, ontrolt de zeilen. Roerpen Zuid-West.

Uit het Noord-Oosten waaide een koele nachtwind. Loom puilden de zeilen, het touwwerk kraakte. Langzaam gleed de vloot de Schelde af, naar zee.

Bij dageraad, uit loden slaap ontwakend, klom Herwig ijlings op het duin, en zag niets dan duin en moerland. Het eiland was verlaten. De Schelde stroomde verlaten naar een verlaten zee... Hij keek naar het strand naar de vele zand-bestoven doden, naar de door de stormversplinterde schepen... Alleen een nieuwe vloot en verse troepen zouden Hardmoet verslaan en Goedroen uit zijn greep verlossen. Met een zwaar hart voeren de overlevenden langs de kusten Noordwaarts, en brachten de dode koning Hettel naar Matelan terug.

Hardmoet was met zijn kostbare buit, de heerlijke Goedroen verraderlijk ontglipt. Nu stevende hij de witte krijtrotsen van Engeland voorbij, en daar de wind was gaan liggen, sneden aan weerszijden van elk langschip de lange riemen in de deining... Als de Normandische heuvelen aan de kimlijn opdoken, trad Hardmoet op het tentzeil toe :

— Ziet gij die burcht, vrouwe, zo sprak hij minzaam, dat is mijn tehuis...

Doch Goedroen gewaardigde de burcht geen blik. En toen de rijzige Gerlinde, koningin-moeder van Normandië, hun aan de valbrug te gemoet trad, bewaarde Herwig's verloofde een hoofs en hardnekkig stilzwijgen.

— Mijn zoon, sprak Gerlinde, gij keert niet met lege handen uit het Noorden terug. Eindelijk krijgt Normandië een jonge koningin. Laat ik u omhelzen, mijn Hardmoet; en u ook, mijn dochter, laat ik u in vriendschap begroeten.

Hoogmoedig trok Goedroen haar wang terug : « Kan tussen ons ooit van vriendschap sprake zijn ? »

Verbaasd zag Gerlinde Hardmoet aan. Deze verbleekte, en de hand die Goedroen's arm omknelde, beefde : « Mijn koninklijke moeder, wil mijn bruid deze taal niet euvel duiden. Met tegenzin nam ik haar gevangen, met tegenzin heeft zij mij gevolgd... »

— Neen, een gevangene is zij niet, zei Gerlinde rustig, wees mijn zoon ter wille Goedroen, en met eigen hand zet ik u de kroon op het hoofd.

De koningsdochter lachte kort : « Om uw kroon geef ik geen penning. Zij is mij niets meer dan een koperen ring. Mijlen, mijlen ver weg te zijn van u en uw zoon, dat is mijn hartewens. »

Ruw schudde Hardmoet de arm dien hij omsloot : « Snauwt gij zo mijn moeder af ? Versmaadt gij mij vriendschap, zo zult gij mijn toorn ondervinden. »

— Vertrouw dezen trotsen nek aan mij toe, lieve zoon, sprak nu Gerlinde koud en gemeten, hij zal voor mij wel buigen. Kom mede met mij, hooggeborene, ik geef u een mantel, een grof hemd, en een bezem tot scepter. Regeren zult gij over trappen en vloeren, op uw knieën; en op uw knieën zult gij smeken om de kroon die gij nu minacht.

Zij werden door een luid geklapwiek opgeschrikt...

Gelaten zuchtte Goedroen : « Ik ben in uw macht, en machteloos. Doch ik weet dat één leeft en mij zal wreken : Herwig van Zeeland, mijn verloofde. »

— Beoefen dan geduld, hoonde Hardmoet, op Wulpensand aan de Schelde werd zijn leger weggemaaid.

— Duurde het mijn leven lang, ik zal wachten.

En zo werd de koningsdochter uit Hegelingen om haar liefde tot Herwig verplicht als een slavin te werken, zij en haar gezellinnen met haar. Herfst en Winter togen voorbij, ook de Lente en de Zomer-jaargetijden waarin de zeekoningen uitzeilen. Zij bleef standvastig en hoopte op Herwig. Maanden werden jaren, en steeds moest zij zwoegen als een onvrije, en slapen in schuur en stal.

Eens toen zij de tegelvloer in de wapenzaal veegde, trad Hardmoet op haar toe :

— Uw lot is hard, jonkvrouw, sprak hij, en zag haar doordringend aan, maar hebt gij het zelf niet zo gewild ? Mijn hart is onveranderd. Word de mijne, en vandaag nog troont gij bij de Kerstdis als koninginne aan mijn zijde.

Goedroen bezemde voort, en zweeg.

— Ik kom uit de krijg, ging Hardmoet verder, nu ben ik een erkend aanvoerder. Nu kunt gij mij niet minachten : ik heb heldendaden op mijn naam.

Met doffe stem antwoordde Goedroen terwijl zij voortbezemde : « Mijn liefsten hebt gij mij ontstolen; mij hebt gij gevangen en schandelijk vernederd : dat was geen heldendaad. »

In plotse woede schopte Hardmoet de bezem uit haar handen : « Vergeet gij dat leven en dood in mijn macht liggen ? Dat ik u kan tuchtigen ? »

— Stemt gij niet toe (Gerlinde was ongemerkt genaderd), zo zult gij bij de stroom het linnen wassen, Zomer en Winter.

Goedroen rechtte het hoofd en murmelde : « Alles is mij wel; ik kan mijn liefste niet verraden. Herwig komt eenmaal en zal mij wreken. »

Zomer en Winter knielden Goedroen en haar gezellinnen aan de waterkant. Zomer en Winter waste de koningsdochter het linnen van de burcht, standvastig in haar liefde, standvastig in haar hoop. Haar handen waren blauw en doorkorven, haar edel gelaat was onherkenbaar verbeten door ontbering en leed; het broze blonde haar, eens koning Hettel's trots, waaide vervuild en verwilderd op den wind.

Het gebeurde dat zij, bij dageraad langs het water aan 't werk, door een luid geklapwiek van vleugelen werden opgeschrikt. Het was een grote sneeuwwitte zwaan die uit zee aanzweefde, vlak voor hen neerstreek en de blanke vleugel vouwde.

— O Hildburg, riep Goedroen, en haar klare ogen straalden als voorheen, dit is een bode van de Lente en van blijder nieuws... Schone vogel, gij doolt evenals wij wellicht ver van uw vaderland ?

— Meer weet ik van uw land dan gij van 't mijne... Het was de blanke zwaan die tot hun onzeglijke verrukking antwoordde.

— Hildburg, de zwaan spreekt ! juichte Goedroen : « Dit is een wonderbaar gebeuren... Zeg mij, goede zwaan, leeft koning Hettel nog, mijn vader ? »

— Koning Hettel viel op Wulpensand aan de Schelde, maar koningin Hilda leeft, en stuurt u schepen ter bevrijding.

— Koning Hettel dood... Ach ! En Herwig mijn verloofde ?

— Herwig is in leven, sprak de zwaan, en ik zie de zeekoning en zijn Vikingers op snelle schepen aanzeilen; honderden riemen slaan de golven tot schuim. Nu moet ik weg...

— Hemelse bode, smeekte Goedroen, wil niet vluchten. Wat gewerd de trouwe vrienden van mijn huis, Wate, Irold en Hagen ?

— Zij leven.

—Lieve zwaan, een kleine vraag nog. Wanneer zal ik hen zien die kon'ngin Hilda ter bevrijding zendt ?

— Ik hoor hun mannelijk Hoiho ! weergalmen van schip tot schip, en 't plassen van de riemen. Zij zijn nabij...

Onder de laatste woorden had de zwaan haar sneeuwwitte vleugelen breed ontvouwd; met statigen sprong wiekte zij de luchten in, en vloog met gestrekten hals en pijlsnel zeewaarts.

Spraakloos keken de jonkvrouwen de verre vogel na. Doch nauwelijks was het wonderbaar klapwieken boven de duinen verstild, of daar trof een ander geluid hun gespannen aandacht : het trage regelmatige plassen van riemen in de stroming. En om de bocht verscheen de ranke boeg van een langschip.

— Hildburg, fluisterde Goedroen ontsteld, de zwaan heeft ons niet bedrogen : daar nadert een boot. Kom, laten wij ons verbergen...

Rob. YSENBRANDT.

(Wordt voortgezet.)

Op Haïti is er een revolutie uitgebroken. Eustache kon zijn meester bevrijden en werd zelf, beschuldigd van verraad, in de gevangenis geworpen. Hij vlucht samen met pater Lorenzo...

OPSTAND IN SAN DOMINGO

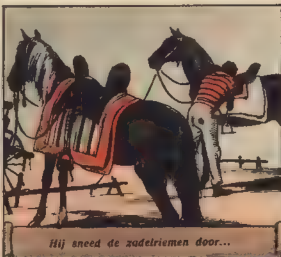

TEKENINGEN VAN CAPHIOLI

(Wordt voortgezet.)

DE RING VAN GIBIL

Henk en zijn gezellen konden het eiland Pasjoetan verlaten, doch de brandstof ontbreekt en ze vragen zich reeds af hoe ze ooit met de « Najashi » zullen thuis geraken. Ze ontmoeten dan de « Sea-Gull », met majoor Hobson aan boord...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

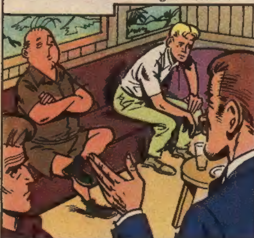

De « Sea-Gull » heeft de « Najashi » op sleeptouw genomen en zet koers naar Mombasa. De twee overlevende matrozen van Nasir Abu bleven op de « Najashi »...

In de kajuit van majoor Hobson worden er intussen interessante dingen verteld...

(Wordt voortgezet.)

TOEN HIJ NEGEN JAAR WAS COMPONEERDE *Mozart* EEN SYMPHONIE

WOLFGANG AMADEUS MOZART, die zijn tijdgenoten reeds een kind der goden noemden, verbleef van 1756 tot 1791 op de aarde. Je weet misschien reeds wat de voornaam Amadeus betekent? Van God geliefd.

Mozart was werkelijk een door God begenadigd kind. Hij schreef muziek, zoals een ander mens ademt. Zijn hele leven wijdde hij aan het rijk der klanken, en men is geneigd om te veronderstellen dat hij van jongs af voelde, dat hij niet lang zou leven (amper vijf en dertig jaar), want van in zijn prilste jeugdjaren begon hij zijn levenswerk.

ILLUSTRATIES VAN ELLI ROLFF

HET IS EEN MENUET, GELOOF IK!

VADER, vader, riep de jonge Wolfgang, kijk, ik heb iets gecomponeerd!

Leopold Mozart bekijkt het papier van zijn zoon, die nauwelijks vijf jaar oud is, en reeds dag-in, dag-uit aan het clavecimbel zit en kleine menuetten speelt.

Zijn noten zijn niet eens duidelijk geschreven, onhandig. Maar hoe verwonderd kijkt vader Mozart, wanneer hij die onhandig geschreven muziek leest.

— Heb jij dat werkelijk geschreven, Wolfgang?

— Maar zeker, vader, waarom niet?

Dan drukt Leopold Mozart zijn zoon in zijn armen. Hij lacht niet meer, hij weent van vreugde, want groot was de ontdekking dat zijn zoon een wonderkind was.

IK BEN EEN GROOT IMPRESSARIO!...

DE kleine Mozart wou alleen spelen voor mensen die van hem hielden, en wou niet optreden voor hen die geen muziek kenden, of niet apprecieerden, of voor brutale, ongemanierde hui. Op zekere dag werd Wolfgang aangesproken door een dikke opdringerige meneer.

— Jongeheer Mozart, zei de dikke vent, ik ben een groot impressario, en nu ik je horen spelen heb, wil ik je wel aanwerven om met mij een grote rondreis te ondernemen...

Wolfgang vond deze kennismaking van die aanstellerige meneer misplaatst. Alleen op aandringen van zijn vader wilde hij zich aan het clavecimbel zetten om voor de dikke meneer nog een stukje te spelen. En zoals altijd speelde Mozart wondermooi. De impressario gaf aan zijn geestdrift uiting op een luidruchtige wijze. Zo luidruchtig dat de kleine Mozart het niet langer kon uithouden, en zonder een woord te zeggen de kamer verliet.

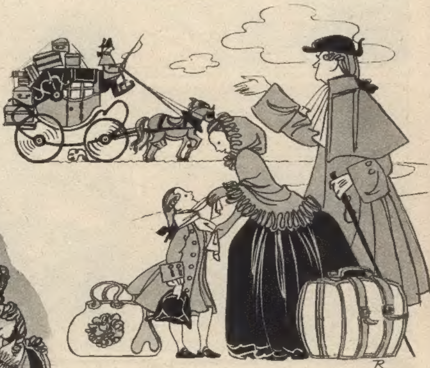
Zijn vader was er in geslaagd om hem aan het clavecimbel te doen plaats nemen, maar hij slaagde er niet in om zijn zoon te doen terugkeren in het gezelschap van die onbeleefde impressario.

ZEG ME EENS...

MOZART was steeds zeer gevoelig. Wanneer hij in de salons door de hofdames uitgenodigd werd hen nog een stukje te spelen op het clavecimbel, dan gebeurde het meer dan eens dat hij vroeg, zoals aan mevrouw d'Epinay, zijn grote vriendin:

— Ja, mevrouw, ik zal graag spelen wat je verlangt, maar zeg me eerst of je van me houdt!

Voor mensen die van hem hielden, wou Mozart alles doen, maar men moest van hem houden. Dat was zijn enige voorwaarde om zonder terughouding te kunnen geven, het beste en het schoonste dat hij in zijn hart droeg: zijn hemelse muziek.

WE HEBBEN EEN MOOIE REIS GEMAAKT...

WOLFGANG AMADEUS MOZART had de steun van de dikke impressario niet nodig om reeds vroeg grote concertreizen door heel Europa te ondernemen. Zijn vader organiseerde die zeer goed voor hem. Met zijn zuster Marie-Anne, die ook clavecimbel speelde (alhoewel zonder veel gevoel), ontdekte Mozart Wenen, München, Brussel en Parijs. Overal werd hij met open armen als een wonderkind ontvangen. Overal daverden toejuichingen, en al de hoven van de toenmalige Europese vorsten wilden het Salzburgs wonderkind horen en toejuichen. Met een prachtige karos mocht hij met vader en zuster van hoofdstad naar hoofdstad.

Wolfgang was maar zes jaar oud toen hij overal reeds aanzien werd als een geniaal musicus.

Wolfgang was maar negen jaar oud, toen hij zijn eerste symphonie schreef.

Aan het hof van Versailles, dat het grootste was van zijn tijd, werd hij als een machtige, vreemde prins ontvangen. Toen hij in Londen speelde, was heel de stad in feest. Zijn heel leven was een kort, maar heerlijk feest.

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE — ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

« ADELAIDE »

kwam bijna in de kachel terecht !

DE zanger Barth kwam eens bij Beethoven aanlopen om te vragen of de componist geen nieuw lied voor hem gecomponeerd had.

— Dit heb ik zo juist gemaakt, antwoordde Beethoven, en het treft dat de kachel zo goed brandt. Ik was net van plan het lied er in te gooien !

— Mag ik het eens zien ? vroeg Barth.

De zanger las het manuscript een paar maal door, en zei dat hij de muziek graag zou zingen.

— Ja, begin maar zo je absoluut wilt !

In het begin luisterde Beethoven onverschillig, maar dan klaarde zijn gezicht op en toen Barth klaar was, zei hij :

— Neen, ouwe vriend, dat zullen we toch maar niet in het vuur gooien.

Dit lied was « Adelaide », het beroemdste dat Beethoven componeerde.

Zo'n sprong maken, dat kan iedereen niet en die dan fotograferen is ook geen beginnelingenwerk.

DE GEVAARLIJKSTE DAG

VOLGENS de Amerikaanse verzekeringsmaatschappijen gebeurden er in 1951 meer verkeersongelukken dan in enig jaar daarvoor. In totaal waren er 37.100 doden en 1.962.600 gewonden. De dodelijke ongelukken bleken vooral te gebeuren tussen 16 en 17 uur. De gevaarlijkste dag voor de automobilisten was de Zaterdag !

DE DODENDE STRAAL DOODT ALLEEN... VLIEGEN !

SEDERT vele jaren wordt er over de dodende straal gesproken en geschreven. Deze vreselijke uitvinding spookte ook in de verbeelding van menig romanschrijver en nadien in de angstige dromen van de arme lezer.

Nu komt de Hamburgse ingenieur Hermann Wolff uitpakken met zijn dodende straal. Het apparaat, dat hij vervaardigde, ziet er uit als een radiostoestel. Drukt men op een bepaalde knop, vallen alle insecten, die zich in een straal van 10 meter bevinden, dood neer. Ze werden neergebliksemd door klankgolven van hoge frequentie. Het is dus maar een geperfectionneerde flytox !

Hopen we dat het bij vliegen en muggen blijft !

ZWEMKUNST VOORTAAN OVERBODIG

DE Engelsen hebben, naar het schijnt, een badpak uitgevonden, waarmee geen mens verdrinken kan. Men beproefde het reeds en met dit badpak bleven mensen van 80 kg. zoetjes op de golven drijven, zonder zich moe te maken, zonder angst te zullen verdrinken. Of de zwemmeesters van het Verenigd Koninkrijk groen lachen...

WAS VADER ADAM ZWART ?

DR. JEFFREYS, lector in de sociale anthropologie aan de universiteit van Witwatersrand (Zuid Afrika), heeft aan de hand van sommige elementen de gevolgtrekking gemaakt, dat de éérste mensen tot het zwarte en niet tot het blanke ras behoorden. De blanken zijn slechts ontkleurde afstammelingen van de voorhistorische mensen, die zich kenmerkten door hun donkere huidskleur. Indien de eerste mensen, zoals schijnt vast te staan, midden Afrika hebben bewoond, dan moesten ze een zwarte huidskleur hebben om in het leven te kunnen blijven. Voorhistorische blanken zouden fataal zijn uitgestorven.

Lust om Honderd Jaar te worden?

OFFICIEEL wordt gemeld dat Europa dit jaar 12.000 honderdjarigen telt. Joego-Slavië spant de kroon met vier duizend onderdanen die sinds een eeuw, en zelfs langer, de zon zien schijnen. Dan volgt Bulgarije met 3.889 eeuwelingen, vervolgens Roemenië met 1.707, Frankrijk met 280, Spanje met 240 en Groot Brittannië met 100 honderdjarigen.

Wie lust heeft honderd jaar te worden, doet er dus best aan naar het land van Tito te verhuizen !

HOE GROOT IS DE K.L.M.-LUCHTVLOOT ?

HET net van de K.L.M. is thans 195.000 km. lang (bijna vijf maal de omtrek van de wereld). In dat net zijn zeven en negentig steden uit vijf en zestig verschillende landen opgenomen. Het wordt bediend door drie en zeventig vliegtuigen, waarvan meer dan de helft met vier motoren uitgerust zijn. Deze luchtvloot kan onderverdeeld worden als volgt : twintig D.C.-3's, twaalf Convair 240 toestellen, zes D.C.-6 machines, zeven D.C.-6 B's, vijftien Lockheed Constellations en twee fotovliegtuigen.

De K.L.M. heeft momenteel een en twintig vliegtuigen in bestelling bij Amerikaanse vliegtuigfabrieken.

Wie is nu het meest verwonderd ? De eendjes, het kindje, of... jij ?

EEN NIEUW ENGELS SCHOENTJE

IN Engeland werd een nieuwe soort schoenen op de markt gebracht. Het model ziet er doodgewoon uit, maar de schoenen zijn zwaarder, want ze werden met staal gepantserd. Die schoenen zijn bestemd voor de arbeiders van de zware industrie, die vaak zware voorwerpen op de voeten krijgen en hierdoor kwetsuren oplopen.

Wij durven deze schoentjes aanbevelen aan alle lezers die verplicht zijn zich twee of vier keer per dag op tram of autobus te wringen. Een stevige druk op je tenen kan dan heus geen kwaad meer !

DE SLIMME RAT

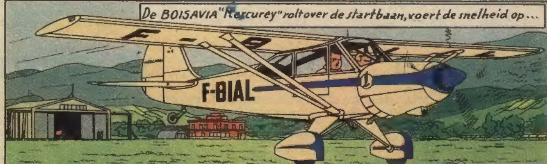
DE burgemeester van een klein Frans dorp stelde vast, dat een van de documenten die op zijn bureau lagen, door een rat werd opgevreten. Het gekste was dat op dit document de maatregelen stonden die moesten genomen worden **voor het verdelgen van ratten** en muizen in de streek. Die rat wist wat ze deed !

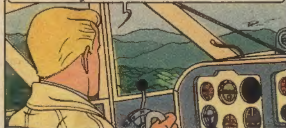
HET SEIN STAAT OP ROOD

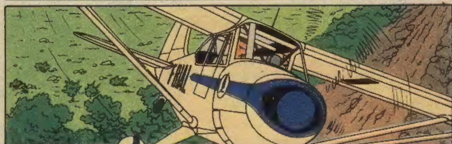
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN J. MARTIN

Inspecteur Renard en reporter Lefranc zoeken op het spoor te geraken van een geheimzinnige bende. Ze huurden 'n vliegtuig om de Zwarte Toren te fotograferen...

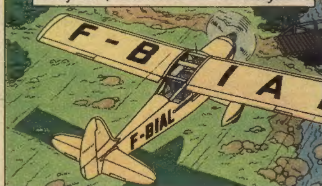

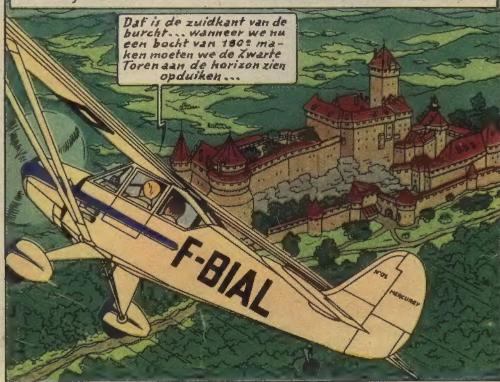
...en is weldra de lucht in. Het vliegtuig scheert laag over het terrein en...

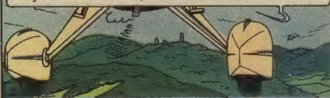

(Wordt voortgezet.)